

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr.126.665 van 19 december 2003
in de zaak A. 101.019/XIV-2300.**

In zake : XXX,
 die woont te 8400 OOSTENDE,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 27 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 september 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 3 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de memorie van antwoord van de tweede verwerende partij en de memorie van wederantwoord en de toelichtende memorie;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEKUYPER, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. DEBERGH, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 3 augustus 1999 en zich vluchteling verklaart op 4 augustus 1999; dat op 20 september 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 7 februari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord meedeelt dat zij het eerste middel niet handhaaft;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Tweede middel: Schending van art. 6.1. van het Europees Verdrag voor Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (afgekort het E.V.R.M.), Rome 4/11/1950, door België goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Eerste onderdeel

Van het dossier is geen enkele inventaris aan te treffen in het dossier zelf, zoals het ter inzage én afschrift ter beschikking is gesteld op het CGVS.

Tweede onderdeel

door het ontbreken van een chronologische inventaris van alle procedurestukken, correspondentiestukken en overtuigingsstukken is het onmogelijk een exacte controle van het dossier te doen, vooral gelet op ‘informatie’ zonder exacte datumvermelding.

Derde onderdeel

Van het verhoor op de DV werd aan betrokkene geen kopie afgeleverd, zodat deze nooit in de mogelijkheid is geweest om eventuele foute noteringen te doen corrigeren. Overigens heeft dit ook de redactie van zijn akte dringend beroep enorm bemoeilijkt, daar voor het opstellen van deze akte betrokkene geen beroep deed op een raadsman.

Vierde onderdeel

De tolk op de DV heeft geen eed afgelegd, zelfs zijn/haar identiteit blijkt onbekend. Dit laat de mogelijkheid open, dat zeer slordig vertaald werd, hetgeen vanzelfsprekend de rechten van betrokkene heeft geschaad.

Vijfde onderdeel

Het verhoorrapport van het CGVS werd niet voorgelezen en ook door niemand ondertekend, zodat de juridische waarde ervan betwistbaar is.”;

2.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in de memorie van antwoord repliceert dat geen middel wordt ontwikkeld tegen het bevel om het

grondgebied te verlaten “waarmtrent de dienst vreemdelingenzaken de verantwoordelijkheid draagt qua uitvoering”;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

2.2.4. Overwegende dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingssfeer van artikel 6 E.V.R.M. vallen, omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben; dat artikel 6 E.V.R.M. betrekking heeft op geschillen omtrent burgerlijke rechten en strafrechtelijke zaken; dat het middel om die reden onontvankelijk is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Derde middel

Schending van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Door betrokkene slechts te onderwerpen aan een soort kruisverhoor op allerlei gebied (van geografische kennis en kennis van identiteitsdocumenten) is de CGVS volkomen voorbijgegaan aan zijn opdracht om een verhoor te houden over de redenen waarom betrokkene gevlucht is én vooral waarom hij (en hij persoonlijk) vreest voor een terugkeer. Zijn broer Agron werd al vermoord. De juiste afstanden tussen dorpen uit de regio en de exacte etnische samenstelling van de bevolking zijn zaken die de meeste bewoners uit een streek inderdaad niet exact kennen. Het is geenszins daarom dat men een asielaanvraag meent te moeten afwijzen, temeer daar het verhoorrapport niet voorgelezen werd.

Aldus werden de rechten van betrokkene geschonden om uit te kunnen leggen waarom, in betrokkenes specifiek geval, leven en welzijn bedreigd blijven ingeval van een terugkeer. Met de genomen beslissing wordt de dagdagelijkse werkelijkheid in Kosovo miskend. Er vallen omzeggens dagdagelijks slachtoffers in hinderlagen of korte maar daarom niet minder hevige gewapende treffens tussen de vijanden van destijds. Er heerst in Kosovo een clandestiene oorlog, die de open burgeroorlog van vroeger verdergezet. De CGVS had hem uitgebreider een kans moeten geven om het levensgevaar uit te leggen.”;

2.3.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij repliceert dat geen middel wordt ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten “waarmtrent de dienst vreemdelingenzaken de verantwoordelijkheid draagt qua uitvoering”;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord het middel herhaalt;

2.3.4. Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat haar rechten werden geschonden omdat de commissaris-generaal het “verhoorrapport” niet heeft voorgelezen en dat hij haar “uitgebreider een kans had moeten geven om het levensgevaar uit te leggen”; dat de Raad van State geen enkele bepaling noch rechtsbeginsel bekend is waaruit de plicht zou volgen voor de ondervragende overheid om de ondervraagde te wijzen op eventuele tegenstrijdigheden of onnauwkeurigheden; dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat de verzoekende partij in haar

verklaringen geen feiten of elementen aanhaalt waaruit een risico op gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève blijkt; dat de algemene Servische repressie t.a.v. de Albanese gemeenschap in Kosovo en de oorlogssituatie in Kosovo niet meer actueel zijn; dat overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 de Servische troepen en Autoriteiten zich uit Kosovo hebben teruggetrokken, de regio onder internationaal bestuur en toezicht werd geplaatst en dat in geval van moeilijkheden betrokkene zich kan wenden tot die internationale gemeenschap; dat de verzoekende partij nalaat in concreto aan te tonen dat deze elementen niet correct zijn; dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de problemen van de verzoekende partij als dusdanig niet binnen de werkingssfeer van de voormelde Vluchtelingenconventie vallen; dat dit oordeel niet als kennelijk onredelijk kan worden aangemerkt; dat het derde middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronde middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.